ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
5 Δεκεμβρίου 1985 *

Στην υπόθεση 124/83,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Østre Landsret προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Direktoratet for Markedsordningerne (Οργανισμού παρεμβάσεως και ρυθμίσεως των γεωργικών αγορών), Κοπεγχάγη,

και

SA Nicolas Corman et fils, Βρυξέλλες,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία ορισμένων διατάξεων του κανονισμού 232/75 της Επιτροπής, της 30ής Ιανουαρίου 1975, περί πωλήσεως σε μειωμένη τιμή βουτύρου που προορίζεται για την παρασκευή προϊόντων ζαχαροπλαστικής και παγωτών (JO L 24, σ. 45),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους Mackenzie Stuart, πρόεδρο, U. Everling, K. Bahlmann και R. Joliet, προέδρους τμήματος, G. Bosco, T. Koopmans, O. Due, Y. Galmot και K. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. VerLoren van Themaat
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— ο Direktoratet for Markedsordningerne, ενάγων στην κύρια δίκη, εκπροσωπούμενος από τον Gregers Larsen, δικηγόρο,

— η εταιρία Nicolas Corman et fils SA, εναγομένη στην κύρια δίκη, εκπροσωπούμενη από τους Gangsted-Rasmussen και Heyn, δικηγόρους,

* Γλώσσα διαδικασίας: η δανική.

— η ολλανδική κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Keur,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Hartvig, μέλος της νομικής της υπηρεσίας,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 9ης Μαΐου 1985,

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με απόφαση της 30ής Ιουνίου 1983, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 4 Ιουλίου του ιδίου έτους, το Østre Landsret υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, ορισμένα προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία ορισμένων διατάξεων του κανονισμού 232/75 της Επιτροπής, της 30ής Ιανουαρίου 1975, περί πωλήσεως σε μειωμένη τιμή βουτύρου προοριζόμενου για την παρασκευή προϊόντων ζαχαροπλαστικής και παγωτών (JO L 24, σ. 45).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του Direktoratet for Markedsordningerne της Κοπεγχάγης και της εταιρίας Corman, η οποία έκανε χρήση της δυνατότητας που παρείχε ο προαναφερόμενος κανονισμός 232/75 για να αγοράσει βούτυρο σε μειωμένη τιμή κατόπιν διαγωνισμού.

3 Προκειμένου να διευκολυνθεί η διάθεση αποθεμάτων βουτύρου που προέκυψαν από παρεμβάσεις στην αγορά αυτή, θεσπίστηκε, με τον κανονισμό 232/75, σύστημα πωλήσεως σε μειωμένη τιμή από τους οργανισμούς παρεμβάσεως, σύμφωνα με διαδικασία

διαρκούς διαγωνισμού, με σκοπό την παρασκευή προϊόντων ζαχαροπλαστικής και παγωτών. Δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, μια επιχείρηση δεν μπορεί να επωφεληθεί από το σύστημα αυτό παρά μόνο αν αναλάβει εγγράφως την υποχρέωση να μεταποιήσει το βούτυρο σε συμπυκνωμένο βούτυρο [στοιχείο α)], να ενσωματώσει σ' αυτό ορισμένες ουσίες [στοιχείο β)], να το μεταποιήσει σε ορισμένα μόνο καθορισμένα προϊόντα [στοιχείο γ)] εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημέρα αναλήψεως [στοιχείο δ)], να τηρεί λογιστική αποθήκης [στοιχείο ε)] και να προνοεί ότι για κάθε μετέπειτα πώληση του συμπυκνωμένου βουτύρου περιλαμβάνονται στις συμβάσεις πωλήσεως [στοιχείο στ)] οι ίδιες υποχρεώσεις με εκείνες που αναφέρονται στα στοιχεία γ και δ.

4 Προκειμένου να διασφαλιστεί ότι το βούτυρο δεν εκτρέπεται από τον προορισμό του, ο κανονισμός προέβλεψε τη σύσταση ασφάλειας, αποκαλούμενης « ασφάλεια μεταποιήσεως », και θέσπισε σύστημα ελέγχου, ο οποίος ασκείται από της εξόδου από τα αποθέματα μέχρι την τελική μεταποίηση του βουτύρου. Εκτός περιπτώσεως ανωτέρας βίας, η ασφάλεια αυτή ελευθερώνεται μόνο για τις ποσότητες για τις οποίες ο υπερθεματιστής προσκόμισε την απόδειξη ότι οι προϋποθέσεις του άρθρου 6 έχουν τηρηθεί. Η προβλεπόμενη απόδειξη συνίσταται πρωτίστως στο αποκαλούμενο T5 έγγραφο που προβλέπει ο κανονισμός της Επιτροπής 2315/69, της 19ης Νοεμβρίου 1969, περί της χρήσεως εγγράφων στην κοινοτική διαμετακόμιση (JO L 295, σ. 14).

5 Η εταιρία Corman αγόρασε βούτυρο από τον Direktoratet for Markedsordningerne. Επειδή η μεταποίησή του σε συμπυκνωμένο βούτυρο διενεργήθηκε στο Βέλγιο, η εταιρία Corman κατέθεσε την ασφάλεια μεταποιήσεως στο Office belge de l'économie et de l'agriculture (OBEA). Εν συνεχεία, πώλησε το βούτυρο αυτό στην επιχείρηση Sahne-Heinrich στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η οποία, με τη σειρά της, το μεταπώλησε στην επιχείρηση Scheunemann, η οποία το διέθεσε σε διάφορους αγοραστές.

6 Το OBEA ελευθέρωσε την ασφάλεια μεταποιήσεως βάσει των αντιτύπων ελέγχου T5, τα οποία περιείχαν βεβαίωση των τελωνειακών αρχών της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας ότι η χρησιμοποίηση του βουτύρου έγινε σύμφωνα με τον προορισμό του.

7 Κατά τη διάρκεια μεταγενέστερου ελέγχου, αποκαλύφθηκε ότι το βούτυρο είχε χρησιμοποιηθεί αντίθετα με τον προορισμό του. Κατέστη επομένως φανερό ότι το περιεχόμενο της βεβαίωσης επί των αντιτύπων T5 ήταν εσφαλμένο.

8 Κατόπιν της αποκαλύψεως αυτής, το Direktoratet for Markedsordningerne, με δικόγραφο της 18ης Ιανουαρίου 1980 άσκησε αγωγή ενώπιον του Østre Landsret ζητώντας να καταδικαστεί η εταιρία Corman να του καταβάλει το ποσό που αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ της τιμής που κατέβαλε η Corman και της τιμής παρεμβάσεως κατά την ημέρα υποβολής της προσφοράς, αυξημένο κατά τους νομίμους τόκους. Προέβαλε, κυρίως, ότι η υποχρέωση καταβολής του ποσού αυτού προκύπτει ευθέως από τους όρους της συναφθείσας σύμβασης και, επικουρικώς, ότι το ποσό αυτό συνιστά αποκατάσταση της προξενηθείσας ζημίας λόγω μη τηρήσεως των όρων που συνομολογήθηκαν στη σύμβαση.

9 Αντίθετα, η εταιρία Corman προέβαλε κυρίως ότι ενήργησε σύμφωνα με τους κοινοτικούς κανονισμούς και καλοπίστως. Εξάλλου, υποστήριξε ότι συνέτρεχε περίπτωση ανώτερης βίας, κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 232/75, διότι η παράλειψη διενεργείας ελέγχου από τις γερμανικές τελωνειακές αρχές κατέστησαν γι' αυτήν πρακτικά αδύνατη την προσκόμιση οποιασδήποτε αποδείξεως.

10 Προκειμένου να επιλύσει τη διαφορά αυτή το Østre Landsret ανέβαλε την έκδοση οριστικής αποφάσεως και ζήτησε από το Δικαστήριο να αποφανθεί προδικαστικώς επί των ακολούθων ερωτημάτων:

« 1) Συνάγεται από τους κανόνες του κοινοτικού δικαίου, ιδίως από τον κανονισμό 232/75 της Επιτροπής, ότι ο αγοραστής βουτύρου, ο οποίος έχει αναλάβει την υποχρέωση να τηρήσει τις προϋποθέσεις που αναφέρονται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ), τύπος Α, απαλλάσσεται από αυτή την υποχρέωση, εφόσον η ασφάλεια μεταποιήσεως που συνέστησε ελευθερώθηκε βάσει αντιτύπου ελέγχου που συμπληρώθηκε σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού, που το περιεχόμενό του όμως αποδεικνύεται στη συνέχεια εσφαλμένο;

2) Το γεγονός ότι το εσφαλμένο περιεχόμενο του αντιτύπου ελέγχου οφείλεται στην παράλειψη διενεργείας ελέγχου από τις τελωνειακές αρχές κατά τις μεταγενέστερες φάσεις της εμπορίας έχει σημασία ως προς την απάντηση που πρέπει να δοθεί στο ερώτημα 1;

3) Το γεγονός ότι η επιχείρηση που αγόρασε το βούτυρο από τον οργανισμό παρεμβάσεως βρισκόταν σε καλή πίστη όσον αφορά τη σύμφωνα με τις υφιστάμενες διατάξεις χρησιμοποίηση του βουτύρου τη στιγμή που ελευθερώθηκε η ασφάλεια μεταποιήσεως έχει σημασία εν προκειμένω;

4) Έχει σημασία για την απάντηση που πρέπει να δοθεί το γεγονός ότι οι ασφάλειες μεταποιήσεως ελευθερώθηκαν προηγουμένως έναντι αγοραστού, ο οποίος συνδέεται με τη μεταπώληση του βούτυρου, βάσει εσφαλμένων αντιτύπων ελέγχου ως προς το περιεχόμενό τους;

5) Οι περιστάσεις που αναφέρονται στα ανωτέρω ερωτήματα 1 έως 4 έχουν σημασία, όσον αφορά την εξαίρεση λόγω ανώτερης βίας που αναφέρεται στο άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 232/75;

6) Αν οι απαντήσεις στα ανωτέρω ερωτήματα καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι ο αγοραστής δεν απαλλάσσεται από τις υποχρεώσεις του, μπορεί ένα κράτος μέλος να απαιτήσει από αυτόν, ο οποίος αγόρασε από τον οργανισμό παρεμβάσεως, να καταβάλει τη διαφορά μεταξύ του ύψους της τιμής αγοράς που καταβλήθηκε προηγουμένως και της τιμής παρεμβάσεως της ημέρας, κατά την οποία ο αγοραστής είχε υποβάλει την προσφορά του;

7) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο ερώτημα 6, αντιβαίνει προς τους κανόνες του κοινοτικού δικαίου το γεγονός ότι οι εθνικές διατάξεις κράτους μέλους που διέπουν την πώληση παράγουν τα έννομα αποτελέσματα που αναφέρονται στο ερώτημα 6;

8) Αν υποτεθεί ότι ο αγοραστής δεν απαλλάσσεται από τις υποχρεώσεις του απορρέει από τους κανόνες του κοινοτικού δικαίου, ιδίως, όσον αφορά την ασφάλεια του δικαίου, ότι το γεγονός ακριβώς ότι η ασφάλεια μεταποιήσεως ελευθερώθηκε καθιστά αδύνατη την άσκηση οποιουδήποτε ένδικου μέσου κατά του αγοραστή;

9) Αν η ελευθέρωση της ασφάλειας μεταποιήσεως είναι αποτέλεσμα πλάνης ως προς το περιεχόμενο του σχετικού με τον έλεγχο εγγράφου και υπό τις περιστάσεις που διευκρινίζονται ανωτέρω, περιέχει το κοινοτικό δίκαιο διατάξεις σχετικά με τον καθορισμό του προσώπου που έχει το βάρος της αποδείξεως ως προς το ότι το βούτυρο που αγοράστηκε χρησιμοποιήθηκε σύμφωνα με τις υφιστάμενες διατάξεις; »

Επί των ερωτημάτων 1 έως 5

11 Τα πέντε πρώτα ερωτήματα πρέπει να εξεταστούν από κοινού, διότι όλα αναφέρονται ουσιαστικά στο ζήτημα αν η ευθύνη του αγοραστή βουτύρου σε μειωμένη τιμή (στο εξής: ο υπέρ ου η κατακύρωση) να εξασφαλίσει τη μεταποίηση του βουτύρου σε ορι-

σμένα καθορισμένα προϊόντα υφίσταται μετά την ελευθέρωση της συσταθείσας από αυτόν ασφάλειας μεταποιήσεως ή αν η ελευθέρωση της ασφάλειας συνεπάγεται γι' αυτόν την απαλλαγή από τις υποχρεώσεις του.

12 Τα ερωτήματα αυτά αποβλέπουν επίσης στο να καθοριστεί αν οι διάφορες περιστάσεις που αναφέρονται πιο κάτω μπορεί να έχουν σημασία για την απάντηση που πρέπει να δοθεί στο ερώτημα το οποίο τέθηκε παραπάνω ή συνιστούν περίπτωση ανώτερης βίας κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 232/75:

— το γεγονός ότι η ελευθέρωση της ασφάλειας επήλθε μετά την έκδοση από τις αρχές κράτους μέλους ενός αντιτύπου ελέγχου, το οποίο εν συνεχεία αποδείχτηκε εσφαλμένο και ότι το σφάλμα αυτό οφείλεται στην παράλειψη διενεργείας ελέγχου από τις τελωνειακές αρχές στα μεταγενέστερα στάδια της εμπορίας·

— το γεγονός ότι ο υπέρ ου η κατακύρωση βρισκόταν σε καλή πίστη όσον αφορά την κανονική χρησιμοποίηση του βουτύρου κατά τη στιγμή της ελευθέρωσης της ασφάλειας και ότι είχε ήδη επιτύχει προηγουμένως, εκ μέρους των αρχών, την ελευθέρωση της ασφάλειας βάσει εσφαλμένων αντιτύπων ελέγχου.

13 Ο ενάγων στην κύρια δίκη υποστηρίζει ότι οι υποχρεώσεις του υπέρ ου η κατακύρωση σχετικά με την ορθή χρησιμοποίηση του βουτύρου παραμένουν, έστω κι αν η ελευθέρωση της ασφάλειας έγινε βάσει αντιτύπου ελέγχου σύμφωνου με το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 232/75. Επίσης, θεωρεί ότι καμιά από τις περιστάσεις που αναφέρονται στα ερωτήματα 2, 3 και 4 δεν έχει ως αποτέλεσμα τη μεταβολή των υποχρεώσεων του υπέρ ου η κατακύρωση και δεν συνιστά περίπτωση ανώτερης βίας κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού.

14 Η εναγομένη στην κύρια δίκη υποστηρίζει ότι ο κανονισμός 232/75 δεν προβλέπει άλλη κύρωση εκτός από την κατάπτωση της ασφάλειας, όταν το βούτυρο χρησιμοποιηθεί για σκοπούς άλλους από εκείνους για τους οποίους προορίζεται. Υπέρ της αποκλειστικής ευθύνης αυτών των ίδιων των κρατών μελών για τις παραβάσεις της υποχρέωσης μεταποιήσεως που διαπιστώνονται μετά τη νομότυπη ελευθέρωση της ασφάλειας συνηγορούν επίσης σκέψεις σχετικές με την ασφάλεια δικαίου και τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των υπέρ ων η κατακύρωση στην τήρηση των υποχρεώσεων ελέγχου των κρατών μελών. Αν η ασφάλεια μεταποιήσεως θα έπρεπε να θεωρηθεί αποκλειστικά ως ασφάλεια για άλλη οικονομική κύρωση, αυτό θα έπρεπε να είχε προβλεφθεί ρητά στον κανονισμό 232/75 και οι εξαιρέσεις λόγω ανώτερης βίας θα έπρεπε να ισχύουν επίσης για τις άλλες κυρώσεις, και όχι μόνο για την ασφάλεια. Η μη κανονική χρησιμοποίηση του βουτύρου, όταν αυτό προκύπτει από ανακρίβειες στα

προσκομιζόμενα αποδεικτικά έγγραφα, οι οποίες διαπιστώνονται μόνο μετά την ελευθέρωση της ασφάλειας και οφείλονται σε ελλιπείς ελέγχους, συνιστά ασφαλώς περίπτωση ανώτερης βίας για τον υπέρ ου η κατακύρωση. Κατά την εναγομένη στην κύρια δίκη, τα αποδεικτικά μέσα που αναφέρει το άρθρο 18, παράγραφος 2, έχουν εξάλλου απόλυτο χαρακτήρα. Όταν οι τυπικά έγκυρες αυτές αποδείξεις προσκομίζονται σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 2, ο οργανισμός παρεμβάσεως στον οποίο κατατέθηκε η ασφάλεια δεν δικαιούται να εξακριβώσει με δική του πρωτοβουλία αν το βούτυρο χρησιμοποιήθηκε εντός της ταγμένης προθεσμίας και σύμφωνα με τον οριζόμενο σκοπό. Υποχρεούται να ελευθερώσει την ασφάλεια. Ο οργανισμός παρεμβάσεως που πώλησε το βούτυρο, εν προκειμένω ο ενάγων στην κύρια δίκη, δεν πρέπει ούτε αυτός να δικαιούται να προσκομίσει την απόδειξη περί του αντιθέτου.

15 Η εναγομένη στην κύρια δίκη υποστηρίζει επίσης ότι, όταν το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος κάνει χρήση της ευχέρειας που του παρέχει το άρθρο 18, παράγραφος 3, του κανονισμού 232/75 είναι δυνατή η απ' ευθείας αγωγή κατά των τελικών μεταποιητών. Αν ληφθεί υπόψη ο σημαντικός κίνδυνος που οφείλει να αναλάβει ο υπέρ ου η κατακύρωση, δυνάμει του κανονισμού αυτού σε περίπτωση μη εφαρμογής του άρθρου 18, παράγραφος 3, καθόσον ευθύνεται επίσης για τις παραβάσεις μεταγενέστερων αγοραστών, είναι φυσικό να μπορεί να υπολογίζει στην αποτελεσματικότητα του τελωνειακού ελέγχου. Μεταξύ άλλων, θα πρέπει να μπορεί να θεωρεί ότι η συμβατική του ευθύνη λήγει από τη στιγμή της προσκομίσεως της αποδείξεως που ορίζει το άρθρο 18, παράγραφος 2. Μόνο σε περίπτωση πρόδηλης κακής πίστεως του υπέρ ου η κατακύρωση, και όχι σε περίπτωση αμέλειας των τελωνειακών υπηρεσιών που είναι επιφορτισμένες με τον έλεγχο, το συμφέρον των οργανισμών παρεμβάσεως μπορεί να υπερισχύσει των συμφερόντων του υπέρ ου η κατακύρωση και να δικαιολογείται άσκηση αγωγής κατ' αυτού. Ούτε το άρθρο 15 του εν λόγω κανονισμού ούτε οι γερμανικές εκτελεστικές διατάξεις προβλέπουν εκ των υστέρων έλεγχο.

16 Από τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσε η ολλανδική κυβέρνηση προκύπτει ότι συμμερίζεται ουσιαστικά την άποψη της εναγομένης και θεωρεί ότι, αν ο αγοραστής προσκομίσει τα έγγραφα με τα οποία βεβαιώνεται ότι το προϊόν χρησιμοποιήθηκε κανονικά, τηρούνται οι προϋποθέσεις του άρθρου 18 του προαναφερόμενου κανονισμού και, ως εκ τούτου, απαλλάσσεται αυτός από τις κύριες υποχρεώσεις του.

17 Η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και η Επιτροπή συμμερίζονται, ουσιαστικά, την άποψη του ενάγοντος στην κύρια δίκη.

18 Πριν δοθεί απάντηση στα υποβληθέντα ερωτήματα, πρέπει να εξεταστεί το σύστημα ελέγχου που θέσπισε ο κανονισμός 232/75, προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι το βούτυρο χρησιμοποιήθηκε για την παρασκευή προϊόντων ζαχαροπλαστικής και παγωτών.

19 Από το άρθρο 10, παράγραφος 5, του κανονισμού, κατά το οποίο « τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από το διαγωνισμό δεν μεταβιβάζονται », όπως ερμηνεύτηκε από το Δικαστήριο με την απόφαση της 3ης Ιουλίου 1985 (De Jong, υπόθεση 20/84, Συλλογή 1985, σ. 2061), προκύπτει ότι ο υπέρ ου η κατακύρωση εξακολουθεί να ευθύνεται για τον τελικό προορισμό του βουτύρου και για τη συμπεριφορά των μεταγενέστερων αγοραστών.

20 Η υποχρέωση αυτή εξακολουθεί να βαρύνει τον υπέρ ου η κατακύρωση ακόμη κι αν έχει πωλήσει το βούτυρο. Συνοδεύεται από κυρώσεις, μεταξύ των οποίων η κατάπτωση της ασφάλειας μεταποιήσεως, που έχουν ως αποτέλεσμα ότι οφείλει, προς το συμφέρον του, να μεριμνά για την τήρηση της υποχρέωσής του, όσον αφορά την τελική χρησιμοποίηση του βουτύρου. Σχετικά, ο κανονισμός διευκρινίζει με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο στ), ότι ο υπέρ ου η κατακύρωση οφείλει να προβλέπει, για κάθε μετέπειτα πώληση του προϊόντος, την υποχρέωση μεταποιήσεως σε προϊόντα ζαχαροπλαστικής ή παγωτά. Ο έλεγχος, τον οποίο ο υπέρ ου η κατακύρωση μπορεί να ασκήσει εν συνεχεία ως προς την τήρηση της υποχρέωσης αυτής, γίνεται μόνο προς το συμφέρον του και δεν επιδρά επί της ευθύνης του έναντι του οργανισμού πωλήσεως.

21 Εξάλλου, τα κράτη μέλη είναι επιφορτισμένα με τον έλεγχο για να προλαμβάνονται οι καταδολιεύσεις. Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι τα καθήκοντα αυτά ελέγχου συνιστούν υποχρεώσεις έναντι της Κοινότητας και μόνο οι κοινοτικές αρχές μπορούν να συνάγουν τις συνέπειες από ενδεχόμενη παράβαση. Οι έλεγχοι που ασκούνται στο πλαίσιο αυτό δεν έχουν ούτε ως σκοπό ούτε ως αποτέλεσμα να απαλλάσσουν, κατά οποιοδήποτε τρόπο, τον υπέρ ου η κατακύρωση από την ευθύνη του που απορρέει από το διαγωνισμό.

22 Η υποχρεωτική ασφάλεια που προβλέπει ο κανονισμός 232/75 έχει ως σκοπό να εξασφαλίζει την τήρηση των κύριων υποχρεώσεων του υπέρ ου η κατακύρωση, τις οποίες

ανέλαβε ελεύθερα, η υποχρέωση όμως συστάσεως ασφάλειας παραμένει χωριστή και η ελευθέρωση της ασφάλειας δεν συνεπάγεται την απαλλαγή από τις κύριες αυτές υποχρεώσεις.

23 Από το γεγονός ότι ο υπέρ ου η κατακύρωση ευθύνεται για τον τελικό προορισμό του βουτύρου συνάγεται επίσης ότι, στην περίπτωση κατά την οποία οι μεταγενέστεροι αγοραστές δεν τήρησαν τον προορισμό του, ο υπέρ ου η κατακύρωση δεν μπορεί να επικαλεστεί την καλή του πίστη ή να στηριχτεί στα σχετικά με τον έλεγχο έγγραφα που εξέδωσαν οι αρμόδιες αρχές ούτε να επικαλεστεί περίπτωση ανώτερης βίας λόγω της συμπεριφοράς των μεταγενέστερων αγοραστών.

24 Επομένως, στα πρώτα πέντε ερωτήματα προσήκουν οι εξής απαντήσεις:

— ο αγοραστής βουτύρου που ανέλαβε την υποχρέωση να τηρήσει τους όρους του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ), του κανονισμού 232/75 της Επιτροπής (ο υπέρ ου η κατακύρωση), δεν απαλλάσσεται από τις υποχρεώσεις του από το γεγονός και μόνο ότι η ασφάλεια μεταποιήσεως ελευθερώθηκε βάσει του αντιτύπου ελέγχου που αναφέρει το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού·

— ο υπέρ ου η κατακύρωση δεν μπορεί να επικαλεστεί ούτε την παράλειψη διενεργείας ελέγχου από τις τελωνειακές αρχές ούτε την καλή του πίστη ούτε την προηγούμενη πρακτική της διοικήσεως για να απαλλαγεί από τις υποχρεώσεις του· οι περιστάσεις αυτές δεν συνιστούν ανώτερη βία κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 232/75.

Επί του έκτου ερωτήματος

25 Το ερώτημα αυτό θέτει ουσιαστικά το ζήτημα αν, σε περίπτωση μη σύμφωνης χρησιμοποιήσεως του βουτύρου, το κοινοτικό δίκαιο επιβάλλει στον υπέρ ου η κατακύρωση να πληρώσει τη διαφορά μεταξύ της τιμής αγοράς που είχε καταβάλει προηγουμένως και της τιμής παρεμβάσεως κατά την ημέρα που υπέβαλε την προσφορά του, και αν, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να προβούν στην είσπραξη του ποσού αυτού.

26 Ο ενάγων στην κύρια δίκη προβάλλει σχετικά ότι, όταν αποδεικνύεται ότι οικονομικό όφελος αποκτήθηκε αχρεωστήτως από τα κοινοτικά κονδύλια, είναι δυνατή τακτοποίηση — και μάλιστα επιβάλλεται — εκτός αν συντρέχουν σχετικώς ιδιαίτερες περιστάσεις. Το συμπέρασμα αυτό στηρίζεται στο άρθρο 8 του κανονισμού 729/70 της 21ης Απριλίου 1970, περί χρηματοδοτήσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ ειδ.

έκδ. 03/005, σ. 93), που επιβάλλει στα κράτη μέλη να ανακτούν τα απωλεσθέντα εξαιτίας πλημμελειών ή αμελειών ποσά, καθώς και στη νομολογία του Δικαστηρίου.

27 Η εναγομένη υποστηρίζει, κυρίως, ότι το σύστημα του κανονισμού 232/75, περί της ασφάλειας μεταποιήσεως και της κατάπτωσής της, θεσπίζει αυτοτελές σύστημα κυρώσεων, στηριζόμενο αποκλειστικά στο κοινοτικό δίκαιο, που δεν συνεπάγεται καθόλου την απαίτηση οικονομικής οφειλής, για την οποία πρέπει να παρέχεται ασφάλεια. Έτσι, η παραίτηση από την ασφάλεια συνεπάγεται την οριστική παραίτηση από την αξίωση άλλων πληρωμών. Επικουρικώς, θεωρεί ότι ο οργανισμός παρεμβάσεως-πωλητής δεν μπορεί να αξιώσει από τον υπέρ ου η κατακύρωση τη διαφορά μεταξύ της καταβληθείσας τιμής και της τιμής παρεμβάσεως παρά μόνο αν ο οργανισμός παρεμβάσεως, ο οποίος ελευθέρωσε την ασφάλεια μεταποιήσεως, έχει προηγουμένως ανακαλέσει την απόφασή του ελευθερώσεως της ασφάλειας.

28 Η γερμανική κυβέρνηση προτείνει να δοθεί η εξής απάντηση: υποστηρίζει ότι αν η υποχρέωση μεταποιήσεως δεν έχει τηρηθεί, ο υπέρ ου η κατακύρωση υφίσταται τις έννομες συνέπειες που συνεπάγεται η μη εκτέλεση της σύμβασης πωλήσεως. Αν η ασφάλεια μεταποιήσεως, με το ύψος της οποίας επιδιώκεται η κάλυψη της διαφοράς μεταξύ της μειωμένης τιμής και της αγοραίας τιμής, δεν μπορεί πλέον να απαιτηθεί, τα κράτη μέλη πρέπει να μπορούν να απαιτήσουν τη διαφορά αυτή από τους υπέρ ων η κατακύρωση.

29 Αντίθετα, η ολλανδική κυβέρνηση θεωρεί ότι δεν υπάρχει κοινοτική κανονιστική ρύθμιση σχετικά με την επιστροφή των αχρεωστήτως καταβληθέντων.

30 Η Επιτροπή θεωρεί ότι από τις διατάξεις του άρθρου 8 του προαναφερόμενου κανονισμού 729/70 απορρέει ότι τα κράτη μέλη οφείλουν να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα, ώστε κάθε οικονομικό όφελος που αποκτάται δυνάμει της κοινοτικής νομοθεσίας και χρηματοδοτείται από την Κοινότητα στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής, όπως εν προκειμένω η αγορά βουτύρου σε μειωμένη τιμή βάσει συμβάσεως πωλήσεως, να διεκδικείται σε περίπτωση παραβάσεως των υποχρεώσεων. Έτσι, ο οργανισμός παρεμβάσεως-πωλητής υποχρεούται να προβάλει την ύπαρξη οφειλής κατά του υπέρ ου η κατακύρωση, η είσπραξη της οποίας διενεργείται σύμφωνα με τους κανόνες του εθνικού δικαίου.

31 Πρέπει να τονιστεί ότι ο κανονισμός 232/75 προβλέπει ότι η τήρηση της υποχρέωσης του υπέρ ου η κατακύρωση να χρησιμοποιήσει το βούτυρο σύμφωνα με τον προορισμό του εξασφαλίζεται, μεταξύ άλλων, από τη σύσταση ασφάλειας πριν από την ανάληψη κάθε ποσότητας βουτύρου, της οποίας το ύψος, κατά τη δεύτερη παράγραφο του άρθρου 9, καθορίζεται ανά 100 χιλιόγραμμα « αφού ληφθεί υπόψη η διαφορά μεταξύ της αγοραίας τιμής βουτύρου και των ελαχίστων τιμών ».

32 Εξάλλου, όπως αναφέρθηκε πιο πάνω, η ελευθέρωση της ασφάλειας δεν συνεπάγεται την απαλλαγή του υπέρ ου η κατακύρωση από τις κύριες υποχρεώσεις που συνομολόγησε ελευθέρως. Οι υποχρεώσεις αυτές, λόγω του συμβατικού τους χαρακτήρα, είναι ανεξάρτητες και εξακολουθούν να ισχύουν, εφόσον η σύμβαση πωλήσεως δεν έχει καταγγελθεί. Από αυτό συνάγεται ότι ο υπέρ ου η κατακύρωση, ο οποίος δεν τήρησε τις συμβατικές του υποχρεώσεις, δεν μπορεί να προβάλει αξίωση για μειωμένη τιμή, η οποία χορηγείται αποκλειστικά προκειμένου να διευκολυνθεί η διάθεση του βουτύρου.

33 Η λύση αυτή είναι σύμφωνη με τους σκοπούς και την οικονομία του κανονισμού 232/75, του οποίου το άρθρο 9, παράγραφος 2, καθορίζει το ύψος της ασφάλειας στο επίπεδο της διαφοράς μεταξύ της ελάχιστης τιμής πωλήσεως που ορίζεται για κάθε διαγωνιζόμενο υπέρ του οποίου γίνεται η κατακύρωση και της αγοραίας τιμής του βουτύρου.

34 Επομένως, ο υπέρ ου η κατακύρωση ευθύνεται για την πληρωμή της διαφοράς μεταξύ της τιμής που πλήρωσε ο υπέρ ου η κατακύρωση και της αγοραίας τιμής, όταν το βούτυρο που πωλήθηκε σε μειωμένη τιμή δεν χρησιμοποιήθηκε σύμφωνα με τον επιβαλλόμενο προορισμό. Η υποχρέωση αυτή εξακολουθεί να υπάρχει ακόμη και μετά την ελευθέρωση της ασφάλειας.

35 Τέλος, πρέπει να υπομνηστεί ότι κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 729/70, που προαναφέρθηκε, τα κράτη μέλη λαμβάνουν, σύμφωνα με τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις, τα αναγκαία μέτρα για να προλαμβάνουν και διώκουν τις πλημμέλειες και για να ανακτήσουν τα απωλεσθέντα λόγω πλημμελειών ή αμελειών ποσά.

36 Επομένως, στο έκτο ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι σε περίπτωση μη σύμφωνης προς τον κανονισμό 232/75 χρησιμοποιήσεως του βουτύρου που πωλήθηκε σε μειωμένη τιμή, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να αξιώσουν από τον υπέρ ου η κατακύρωση, ακόμη και μετά την ελευθέρωση της ασφάλειας, να πληρώσει τη διαφορά μεταξύ της καταβληθείσας μειωμένης τιμής και της αγοραίας τιμής.

Επί του εβδόμου ερωτήματος

37 Μετά την απάντηση που μόλις δόθηκε στο έκτο ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο ερώτημα αυτό.

Επί του ογδόου ερωτήματος

38 Ο ενάγων στην κύρια δίκη έχει τη γνώμη ότι λόγω της έκτασης της ευθύνης του υπέρ ου η κατακύρωση, η αρχή της ασφάλειας του δικαίου δεν εμποδίζει την έγερση αγωγής κατ' αυτού, εφόσον έπρεπε λογικά να αναμένει κυρώσεις σε περίπτωση που οι μεταγενέστεροι αγοραστές δεν θα τηρούσαν τις κανονιστικές διατάξεις.

39 Αντίθετα, η εναγομένη υποστηρίζει ότι η αρχή της ασφάλειας του δικαίου εμποδίζει την έγερση αγωγής κατά του υπέρ ου η κατακύρωση μετά την ελευθέρωση της ασφάλειας.

40 Η ολλανδική κυβέρνηση θεωρεί ότι το κοινοτικό δίκαιο δεν εμποδίζει την εφαρμογή, από το εθνικό δικαστήριο, της αρχής της ασφάλειας του δικαίου, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι η εφαρμογή αυτή δεν καθιστά πρακτικά αδύνατη την άσκηση δικαιωμάτων που απορρέουν από το κοινοτικό δίκαιο.

41 Η κυβέρνηση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας έχει την ίδια γνώμη με τον ενάγοντα στην κύρια δίκη.

42 Η Επιτροπή θεωρεί ότι ο κανονισμός 232/75 εμποδίζει την εφαρμογή εθνικών διατάξεων ή αρχών που αφορούν την ασφάλεια δικαίου, εφόσον έχει λάβει σχετικώς θέση, επιβάλλοντας στον υπέρ ου η κατακύρωση να εξασφαλίζεται συμβατικώς έναντι των μεταγενέστερων αγοραστών των εν λόγω προϊόντων.

43 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο κανονισμός 232/75 προβλέπει προσωπική ευθύνη του υπέρ ου η κατακύρωση, χωρίς η ελευθέρωση της ασφάλειας ή οι ιδιαίτερες περιστάσεις να μπορούν να τον απαλλάξουν από τις υποχρεώσεις του. Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, ο υπέρ ου η κατακύρωση δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς την ελευθέρωση της ασφάλειας και την αρχή της ασφάλειας του δικαίου για να αποφύγει πληρωμή που προορίζεται να συμψηφίσει όφελος που αποκτήθηκε αχρεωστήτως.

44 Επομένως, στο όγδοο ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι η ελευθέρωση της ασφάλειας δεν εμποδίζει την έγερση αγωγής κατά του υπέρ ου η κατακύρωση λόγω παραβάσεως των υποχρεώσεών του κατ' εφαρμογή της αρχής της ασφάλειας δικαίου.

Επί του ενάτου ερωτήματος

45 Ο ενάγων στην κύρια δίκη προτείνει στο ερώτημα αυτό να δοθεί απάντηση υπό την έννοια ότι, όταν οι αρμόδιες αρχές παρεμβάσεως αποδεικνύουν ότι η τελωνειακή βεβαίωση με την οποία πιστοποιείται η κανονική χρησιμοποίηση του βουτύρου ήταν εσφαλμένη, εναπόκειται στον υπέρ ου η κατακύρωση, ο οποίος επιθυμεί να απαλλαγεί από τις υποχρεώσεις του, να προσκομίσει για το σκοπό αυτό λεπτομερή αποδεικτικά στοιχεία που να τείνουν να αποδείξουν ότι το βούτυρο χρησιμοποιήθηκε, παρ' όλα αυτά, σύμφωνα με τον επιβαλλόμενο προορισμό. Το συμπέρασμα αυτό συνάγεται από τον απόλυτο χαρακτήρα του βάρους αποδείξεως που φέρει ο υπέρ ου η κατακύρωση, σύμφωνα με το βασικό κανόνα της προσωπικής του ευθύνης που θεσπίζει ο κανονισμός και λόγω του ότι οι μεταγενέστεροι αγοραστές δεν συμμορφώθηκαν με την υποχρέωση να τηρούν λογιστική αποθήκης, παράλειψη η οποία κατέστησε έτσι αδύνατη την απόδειξη της τελικής πραγματικής χρησιμοποιήσεως. Ο υπέρ ου η κατακύρωση πρέπει να φέρει τις δυσμενείς συνέπειες από την κατάσταση αυτή. Ο Direktoratet for Markedsordingerne προβάλλει ότι η έννομη τάξη των κρατών μελών δέχεται γενικά την αρχή ότι το βάρος της αποδείξεως φέρει αυτός ο οποίος διαθέτει τα αποδεικτικά μέσα ή, ελλείψει αυτών, αυτός ο οποίος έπρεπε να εξασφαλίσει τα εν λόγω μέσα.

46 Η εναγομένη υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 232/75, το ουσιαστικό βάρος της αποδείξεως φέρει ο υπέρ ου η κατακύρωση μέχρι τη στιγμή ελευθερώσεως της ασφάλειας βάσει της σημειώσεως των αρμοδίων αρχών επί του αντιτύπου ελέγχου Τ5. Αντίθετα, όσον αφορά τη μεταγενέστερη περίοδο, θεωρεί ότι επί του ζητήματος αυτού ο κανονισμός 232/75 σιωπά. Εντούτοις, πιστεύει ότι από την απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Ιουνίου 1964 (Bernusset, υποθέσεις 94 και 96/63, Rec. σ. 587) μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη γενικής αρχής, σύμφωνα με την οποία η αρχή, η οποία θεσπίζει διατάξεις δυσμενείς για τους ενδιαφερομένους ή η οποία ανακαλεί ευνοϊκή απόφαση, φέρει η ίδια το βάρος της αποδείξεως. Εν πάση περιπτώσει, ο οργανισμός παρεμβάσεως φέρει εξ ολοκλήρου το βάρος της αποδείξεως ότι οι όροι μεταποιήσεως που αναφέρονται στο άρθρο 6 δεν έχουν τηρηθεί και ιδίως, στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι δεν συνέχισαν τις επαληθεύσεις τους μέχρι τον επιχειρηματία που προέβη στην τελική μεταποίηση, οι τελωνειακές αρχές ελέγχου στέρησαν τον υπέρ ου η κατακύρωση από το μόνο αποδεικτικό μέσο που δέχεται το άρθρο 18, παράγραφος 2.

47 Κατά την άποψη της γερμανικής ομοσπονδιακής κυβερνήσεως, το κοινοτικό δίκαιο δεν περιέχει κανένα κανόνα ως προς το βάρος της αποδείξεως και επομένως πρέπει να εφαρμοστεί σχετικά το εθνικό δίκαιο εντός των ορίων, πάντως, που καθόρισε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 21ης Σεπτεμβρίου 1983 (Deutsche Milchkontor, υποθέσεις 205 μέχρι 215/82, Συλλογή σ. 2633).

48 Κατά την ολλανδική κυβέρνηση, οι εθνικοί νομικοί κανόνες έχουν εφαρμογή όσον αφορά το βάρος της αποδείξεως. Σχετικά, παρατηρεί ότι ο κανονισμός 232/75 αναθέτει εξ ολοκλήρου τον έλεγχο στα κράτη μέλη και ότι, αν οι εθνικές αρχές δεν τον διενεργούν ορθά, ευθύνονται πρωτίστως οι ίδιες. Ο ιδιώτης δεν υπέχει καμιά άλλη υποχρέωση δυνάμει του κοινοτικού δικαίου εκτός από την προσκόμιση των αποδεικτικών εγγράφων που απαιτεί ο κανονισμός.

49 Η Επιτροπή προβάλλει ότι, για την προγενέστερη της ελευθέρωσης της εγγύησης περίοδο, το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 232/75 καθορίζει όχι μόνο το βάρος αλλά και τον τύπο της αποδείξεως, δηλαδή την προσκόμιση των τελωνειακών εγγράφων Τ5 από τον ενδιαφερόμενο υπέρ του οποίου γίνεται η κατακύρωση. Όσον αφορά τη μεταγενέστερη της ελευθερώσεως της ασφάλειας περίοδο, η Επιτροπή έχει τη γνώμη ότι οι εθνικές αρχές, οι οποίες προβάλλουν αξίωση έναντι του υπέρ ου η κατακύρωση οφείλουν να αποδείξουν ότι κακώς έγινε η εν λόγω ελευθέρωση. Εν συνεχεία, εναπόκειται ακόμη στον υπέρ ου η κατακύρωση να προσκομίσει τη θετική απόδειξη ότι τα προϊόντα χρησιμοποιήθηκαν σύμφωνα με τους όρους του κανονισμού, βάσει στοιχείων που προέρχονται από τον ίδιο ή από τους μεταγενέστερους αγοραστές.

50 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι καίτοι, κατά το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 232/75, εναπόκειται στον υπέρ ου η κατακύρωση που ζητεί την ελευθέρωση της ασφάλειας να προσκομίσει την απόδειξη της κανονικής χρησιμοποίησης του βουτύρου, μέσω του αντιτύπου Τ5, εναπόκειται στις αρμόδιες αρχές, οι οποίες επικαλούνται σφάλμα ως προς το περιεχόμενό του, να προσκομίσουν τη σχετική απόδειξη.

51 Επομένως, στο ένατο ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι όταν η ελευθέρωση της ασφάλειας μεταποιήσεως είναι αποτέλεσμα σφάλματος στο περιεχόμενο του σχετικού με τον έλεγχο εγγράφου, εναπόκειται στις συγκεκριμένες εθνικές αρχές να προσκομίσουν την απόδειξη του σφάλματος αυτού, ιδίως δε να αποδείξουν ότι το βούτυρο δεν χρησιμοποιήθηκε σύμφωνα με τον προορισμό του.

Επί των δικαστικών εξόδων

52 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η γερμανική και η ολλανδική κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με απόφαση της 30ής Ιουνίου 1983 το Østre Landsret, αποφαίνεται:

1) Ο αγοραστής βουτύρου που ανέλαβε την υποχρέωση να τηρήσει τους όρους του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ), του κανονισμού 232/75 της Επιτροπής (ο υπέρ ου η κατακύρωση), δεν απαλλάσσεται από τις υποχρεώσεις του από το γεγονός και μόνο ότι η ασφάλεια μεταποιήσεως ελευθερώθηκε βάσει του αντιτύπου ελέγχου που αναφέρει το άρθρο 18, παράγραφος 2, του κανονισμού.

Ο υπέρ ου η κατακύρωση δεν μπορεί να επικαλεστεί ούτε την παράλειψη διενέργειας ελέγχου από τις τελωνειακές αρχές ούτε την καλή του πίστη ούτε την προηγούμενη πρακτική της διοικήσεως για να απαλλαγεί από τις υποχρεώσεις του· οι περιστάσεις αυτές δεν συνιστούν ανώτερη βία κατά την έννοια του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 232/75.

2) Σε περίπτωση μη σύμφωνης προς τον κανονισμό 232/75 χρησιμοποιήσεως του βουτύρου που πωλήθηκε σε μειωμένη τιμή, τα κράτη μέλη υποχρεούνται να αξιώσουν από τον υπέρ ου η κατακύρωση, ακόμη και μετά την ελευθέρωση της ασφάλειας, να πληρώσει τη διαφορά μεταξύ της καταβληθείσας μειωμένης τιμής και της αγοραίας τιμής.

3) Η ελευθέρωση της ασφάλειας δεν εμποδίζει την έγερση αγωγής κατά του υπέρ ου η κατακύρωση λόγω παραβάσεως των υποχρεώσεών του κατ' εφαρμογή της αρχής της ασφάλειας του δικαίου.

4) Όταν η ελευθέρωση της εγγύησης μεταποιήσεως είναι αποτέλεσμα σφάλματος στο περιεχόμενο του σχετικού με τον έλεγχο εγγράφου, εναπόκειται στις ενδιαφερόμενες εθνικές αρχές να προσκομίσουν την απόδειξη του σφάλματος αυτού, ιδίως δε να αποδείξουν ότι το βούτυρο δεν χρησιμοποιήθηκε σύμφωνα με τον προορισμό του.

Mackenzie Stuart Everling Bahlmann Joliet

Bosco Koopman Due Galmot Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Δεκεμβρίου 1985.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart